

Quan feia de polític (2)

Jo sóc metge. Vaig començar a fer de polític fa uns nou anys, alternant-ho amb la feina de metge. Des del primer minut, tot i seguir fent de metge, tothom et considera sobretot un polític; has travessat el llindar, suposen que ja cobres de la política i carregues amb tots els prejudicis propis de la política; també et fan «còmplice» de la feina anterior, sobretot de la considerada errònia dels polítics del teu partit, tant a nivell local com nacional. Gangues de l'ofici.

Tot i que ha valgut molt la pena, l'esgotament físic i psíquic que suposa fer de metge i de polític alhora és molt fort. I trobo moltes persones, polítics, expolítics, però sobretot pacients, dones per la meua especialització en malalties de la mama, que em feliciten per haver-ho deixat, com si la política no fes per a mi. Els explico que em sap molt greu haver-ho hagut de deixar, perquè la política m'ha agradat sempre, em segueix agradant, i m'agradarà. Sobretot en aquests moments tan intensos des del punt de vista manresà i català. Per tot això encoratjo als qui, sabent l'alt nivell d'exigència que suposa, prenen el compromís amb els nostres conciutadans i el defensen.

Perquè per estar en política, has de tenir molta vocació, predisposició, temps per sacrificar... No és fàcil. Sobretot si hi ets un nouvingut. Has d'aprendre molt, tenir empatia, crear sinergies... De fet, tot i que hi ha excepcions, facilita la integració el fet que la gran majoria de persones que aterren en política ho fan en el partit més afí a les seves creences, als seus valors. I has d'adaptar-te al teu paper: perquè en política, com a tot arreu, hi ha persones que hi passen de forma temporal, amb vocació de servei; n'hi ha d'altres que estan en política tota la seva vida; i també hi ha gent amb aspiracions desmesurades. Tot és respectable. I cadascú ha de saber col·laborar, saber acompanyar, saber liderar. A vegades, passa que els vells polítics, amb manuals de sempre, tenen visions antigues i els costa deixar pas a nova gent amb visions diferents, més adaptats als temps actuals. Ara se'n parla molt, de la nova i de la vella política. Crec que n'hi ha, de nova i vella política, més enllà que alguns considerin que només hi ha bona o mala política. I, sobretot, hi ha d'haver bon rotllo. Si no, no compensa passar-hi ni un segon més.